

Ode aan het schilderen

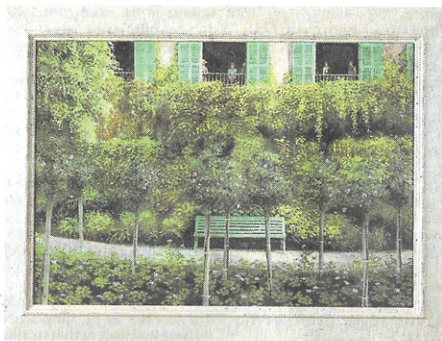
VISUALIA 1275

Kenne Grégoire, overzichtstentoonstelling. Grote Kerk, Emmen. Let op, beperkte openingstijden: wo, do en za 13-17 uur.

Dat hebben de organisatoren van de Stichting Grote Kerk Cultureel in Emmen toch maar mooi voor elkaar gekregen. Een expositie met liefst veertig schilderijen van de schilder-beeldhouwer Kenne Grégoire (Teteringen, 1951), een van de belangrijkste Nederlandse figuratieve kunstenaars. Zijn werk is altijd een feest. Niet alleen door de onderwerpen, kleurige Venetiaanse maskerade's en modellen met gekke hoedjes. Hij schildert ook prachtige Italiaanse landschappen en portretten.

Vreemd genoeg krijgt zijn werk nauwelijks of geen aandacht van de landelijke kunstjournalistiek, al maakt het hier en daar onderdeel uit van museumcollecties. Misschien heeft het er mee te maken dat het geen boodschap uitdraagt en geen 'relevante' artistieke perspectieven aanboort. Dat het figuratief is, hyperrealistisch af en toe, helpt kennelijk ook niet mee.

Het is bij Kenne Grégoire wat het is, een speelse, soms melancholieke ode aan de schilderkunst die onder zijn handen een buitengewoon aantrekkelijk, feestelijk karakter krijgt. Schilderplezier van heb ik jou daar, alles met een ambachtelijke techniek van gelaagd schilderen; geschilderd met acrylverf die er als olieverf uitziet.

Kenne Grégoire: *Maison Monet* (2018) acrylverf op linnen (85 bij 60 centimeter).

Zijn verbluffende stillevens van gedekte tafels vertonen een afwijkend perspectief dat er extra spanning aan geeft. Op de borden tref je soms nog restjes aan, afgekloven kippenbotjes, dat soort dingen. Of een gebakken eitje dat weliswaar minder hyperrealistisch oogt dan de beroemde eieren van Tjalf Sparnaay, maar er wel smakelijker uitziet. Het

stillevens krijgt bij Kenne altijd een onverwachte draai, zoals zijn ingewikkelde constructies van gebutst en verroest vaatwerk.

Met zijn bloemstillevens bereikt hij zeventiende-eeuwse hoogten en alles ziet er toch heel licht en aantrekkelijk uit. Dat komt deels door zijn kleurgebruik naar het voorbeeld van Italiaanse meesters, zoals het Venetiaans groen dat je aan de Italiaanse kust wel in het water ziet schemeren. Zijn *Maison Monet* uit 2018 is wat het groen betreft een mooi voorbeeld, een hoogtepunt op de tentoonstelling in Emmen.

Daarop kijken we vanuit de tuin in Giverny naar Monets huis, naar de mensen in de raamopeningen op de eerste etage achter een haag van klimop en een rij boompjes. Een paradijs vol groen en bloemen. Monet zou verbaasd zijn geweest dat zijn tuin op dat schilderij nog mooier is dan in werkelijkheid. Daarbij de ritmische herhaling van het bankje in de tuin met de luiken langs de vensters.

Staat dat bankje echt daar in die tuin? Maakt niet uit. Het is een heerlijk droombeeld.

ERIC BOS
www.visualia.nl

